

Hand Giving - Eye of Gratitude # 4

Good morning everyone. Today's Dharma Espresso is about Hand Giving - Eye of Gratitude # 4.

Page | 1

Today, I'll read a short quote and challenge you to tell me the author's name. Is it the Buddha, a bodhisattva, Jesus, a sage, or a saint?

Here's the quote: "I ask you one thing: Do not tire of giving, but do not give your leftovers. Give until it hurts, until you feel the pain."

Do you know yet who this person is? She's Mother Teresa in Kolkata, India. This is a very profound and penetrating saying that those who practice Kuan Yin Bodhisattva's Hand Giving Dharma should contemplate deeply.

Do you know that very often, we give with a fixed quantity in mind? A big blind spot in our head is that, when we give something to someone, we follow the number in our mind instead of following the need of that person. For example, when you see a homeless person, you only think of giving him the loose change you have. When you make offerings to some monks and nuns, you would discuss with your group members how much to give: \$50 to this master, \$100 to that master, \$500 to the grand master, and a few dollars to the novice monks. The fixed quantity is very clear in your mind, but you use the common saying "The gift is trifling but the feeling is profound" as sophistry (fallacious argument).

Someone once gave me a gift and said, "I have a little present for you from my trip." I was happy to receive it. But the person next to me was surprised to see the gift and said, "But dear Master, this is worth only a few bucks." I told her, "Please don't think that way. It's very good that someone remembered me while traveling to buy me a present." She replied, "What kind of trifling gift and profound feeling is that? One can buy this thing anywhere. If I really go on such a trip, I'd buy something worthy of you, Thay." Hearing that, I felt churned up a bit inside, since very often, we think a trifling gift with good intention is welcome. However, behind that common saying is another story because we are controlled by fixed numbers. We rate people by numbers inadvertently. For example, making offerings to an abbot and to a novice monk are two different things, but we still say, "The gift is trifling but the feeling is profound". Sometimes we limit our donations for fear of running out of funds and not having enough to live on. So there is a fear behind our giving which prevents us from giving more.

The upcoming Christmas will be a lot of fun. We will have an exchange of gifts costing less than \$20 each. Many people only want to look for less expensive gifts to buy. They want to

Hand Giving, Eye of Gratitude – Tay Cho Ra, Mất Tri Ân 4

buy them just to gift them and to have fun without thinking of others' happiness when receiving expensive and precious gifts. They don't know that they have fixed numbers which limit their minds. It's different when our cultivation mind is open.

Page | 2 “The gift is trifling but the feeling is profound” applies when we have financial difficulties, truly have little money, and can't afford much, although we mean well. But when we are wealthy and want to give, remember what Mother Teresa said, “Give, but don't give your leftovers” such as our small change, extra things we have, instead of things we can't bear to part with.

I recall the story of an abbot whom I highly respect. He had a young disciple who left the temple to get married when he was in his twenties. However, every few months, this disciple would return to ask his master for some money, first to buy milk for the newborn baby, then to help his wife, or to fix the leaking roof, etc. He always had reasons to ask for money, and the abbot always gave him without ever asking, “Why do you ask for so much money? Why so often?” The master's love was so immense; he kept on giving. When he passed away, from what I heard, he left a sum of money to this disciple, and the rest, like dharma precious tools and teachings, to all other disciples. I thought about this a lot. That master didn't give because he had leftovers, but because he had compassion.

The sentence “Give until it hurts” means we sometimes writhe with pain when we give because once that amount of money is gone, we won't have enough to buy groceries, or won't have that item to use if we give it away. Sometimes that giving goes on and on, we can't stop it, so we truly feel in a bind.

Time is up for now. Tomorrow I'll talk to you why that difficulty is called pain. Have a joyful and beautiful day, but please remember the earlier quote by Mother Teresa: “Never tire of giving”, donating, or making offerings, and “never give only your leftovers.”

Thank you for listening.

Dharma Master Heng Chang

(Translated and transcribed by Compassionate Service Society)

Tay Cho Ra - Mắt Tri Ân 4

Good morning các Bác, anh chị. Đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay.

Thưa các Bác, anh chị. Hôm nay Thầy sẽ đọc một đoạn văn ngắn, và xin đố các Bác, anh chị biết ai là tác giả của đoạn văn này. Có phải là Phật, Bồ tát, đức Chúa hay là những vị thánh nhân, thánh hiền?

Câu văn như sau: *“I ask you one thing: Do not tire of giving, but do not give your leftovers. Give until it hurts, until you feel the pain”*.

Tạm dịch như sau: *“Tôi xin bạn một việc: Đừng nên mệt mỏi với việc bố thí, cho ra, nhưng đừng cho những thứ thừa thải. Hãy bố thí cho tới lúc nó làm bạn đau đớn, cho tới lúc bạn cảm thấy cái nỗi quặn đau”*.

Các Bác đã biết người này là ai chưa? Thưa các Bác, người nói ra câu này là mẹ Teresa ở bên Kolkata, Ấn độ. Đây là một câu nói rất là thâm thúy và sâu sắc để cho những người nào tu tập bàn Tay Cho Ra của đức Quán Thế Âm Bồ Tát thì hãy suy nghĩ thâm sâu.

Các Bác có biết không? Nhiều khi mình cho nhưng lúc nào cũng cho với một định lượng cả. Trong đầu mình lúc nào cũng có một điểm mù rất lớn, đó là khi mình cho ai thì lúc nào mình cũng cho theo con số trong đầu, chớ không cho theo nhu cầu của người đang cần. Thí dụ, Bác thấy một người homeless, Bác chỉ nghĩ tới cho những bạc cắc lẻ của thôi. Bác lên cúng dường cho chư tăng ni, thì Bác cũng bàn luận với người này người kia, cho Thầy này \$50, cho Thầy kia \$100, cho Thầy lớn \$500, cho Thầy nhỏ, chú tiểu hai ba đồng. Tất cả đều có định lượng rất rõ ràng. Nhiều khi Bác cho đã có định lượng, định số rồi, nhưng còn nguy hiểm trong câu mà mọi người thường hay nói: *“Của ít lòng nhiều”*.

Có một người cho Thầy quà và nói, *“Thưa Thầy, con đi du lịch chơi xa, xin tặng cho Thầy chút quà”*. Thầy cũng rất là sung sướng, bởi vì người ta đi xa, người ta tặng mình quà. Nhưng người bên cạnh Thầy khi nhìn món quà thì ngạc nhiên vô cùng, *“Thưa Thầy, Thầy có thấy món quà này không? Nó chỉ đáng giá có mấy đồng bạc thôi”*, Thầy nói: *“Chị đừng có nghĩ như vậy, tội nghiệp người ta, người ta đi xa, người ta nhớ tới Thầy, mua quà cho Thầy, vậy thì tốt lắm rồi”*. Nhưng vị đó nói: *“Của ít lòng nhiều kiểu đó, thật sự con mà đi chơi xa như vậy, con mua một vật gì cho xứng đáng cho Thầy, còn vật này thì chỗ nào mua không được”*. Thầy nghe trong lòng cũng xôn xang, bởi vì nhiều khi mình bị câu *“Của ít lòng nhiều”*, và nghĩ rằng mình cho với thái độ thành tâm, nó cũng tốt. Nhưng phía sau câu nói đó còn có chuyện khác nữa, vì mình bị định lượng bởi con số, mình đánh giá con người bằng những con số mà mình không biết. Thí dụ, như các Bác cúng dường một vị phương trượng, cúng dường một tiểu tăng, hai việc đó khác nhau, nhưng mình đều nói cùng một câu: *“Của ít lòng nhiều”* cả. Nhiều khi mình cho có giới hạn, vì mình cảm thấy nếu cho hơn nữa, mình sẽ lỗ lỗ; nếu cho hơn nữa, mình sẽ không còn tiền để sinh tồn, thì ra có một nỗi sợ phía sau của sự cho, cho nên mình sẽ mệt mỏi và không muốn cho hơn nữa.

Mùa Giáng Sinh sắp tới này cũng vui lắm, mình có mục trao đổi quà cho nhau (gift exchange), và món quà sẽ không hơn \$20. Có nhiều người khi đi tìm quà mua, chỉ muốn mua quà nào cho rẻ một chút, chứ không muốn mua quà đắt nhất đâu. Mình đâu có nghĩ tới sự sung sướng của người khi được món quà đắt tiền và quý giá đâu, mình chỉ muốn mua cho có, cho vui thôi. Mình không biết rằng mình có một con số định lượng và hạn hẹp tâm mình.

Page | 4 Khi tâm tu của mình rộng rãi thì lúc nào nó cũng khác cả.

“*Của ít lòng nhiều*” là khi mình có khó khăn, mình không có tiền bạc, mình không có nhiều được, thật sự của thì ít, mà lòng thì nhiều, vì mình không có khả năng. Nhưng khi Bác cho vật chất mà Bác là người giàu có sung sướng, thì giống như mẹ Teresa nói: “*Hãy cho, mà đừng cho đồ thừa thãi (leftovers)*”, như những đồng bạc cắc lẻ của mình, hoặc những thứ mình có dư thừa rồi, mình mới cho người khác, chứ mình không cho những thứ mà mình thật sự cảm thấy đau xót.

Thầy nhớ tới câu chuyện của một vị tăng, một phương trượng trụ trì, làm cho Thầy rất là kính phục. Ngài có một vị đệ tử trẻ, năm hai mươi mấy tuổi, ra đời lập gia đình, nhưng cứ vài ba tháng, người đệ tử này về xin sư phụ của mình chút tiền, lúc đầu thì xin tiền để nuôi đứa con mới đẻ, sau xin tiền để mua sữa cho con, xin tiền để giúp cho vợ, xin tiền để sửa mái nhà dột... Lúc nào cũng có chuyện để xin tiền, nhưng vị trụ trì này lúc nào cũng cho cả, không bao giờ đặt câu hỏi: “*Tại sao con xin nhiều vậy? Tại sao con xin hoài vậy?*”. Tình thương của vị sư phụ này thật là bao la, cứ tiếp tục cho. Cho đến ngày cuối cùng khi vị sư phụ này ra đi, theo như Thầy biết, Ngài để lại một số tiền cho vị đệ tử này, còn tất cả những bảo pháp, pháp pháp thì cho những vị đệ tử khác. Thầy ngồi suy nghĩ rất nhiều, tấm lòng cho đó không phải cho là vì thừa thãi, mà là cho vì tình thương.

Câu “*Give until it hurts*”, có nghĩa rằng nhiều khi mình phải quằn quại đau đớn khi cho, bởi vì số tiền này mình cho rồi, thì ngày mai mình sẽ không còn tiền mình ăn; hoặc là mình cho món đồ này rồi thì ngày mai chưa chắc mình có món đồ đó để làm việc; nhiều khi sự cho đó cứ tiếp tục hoài, không thể ngừng được; và nhiều khi mình cho mà mình sẽ cảm thấy khó khăn vô cùng.

Bây giờ hết giờ rồi, ngày mai Thầy sẽ nói với các Bác cái nỗi khó khăn mà tại sao mình gọi là đau đớn. Chúc Bác một ngày vui vẻ và đẹp, nhưng xin Bác hãy nhớ đoạn đầu của bài này: “*Đừng bao giờ mệt mỏi với việc bố thí, cho ra, hoặc là cúng dường, và đừng bao giờ chỉ cho những thứ thừa thãi (leftovers) mà thôi*”, đó là lời của mẹ Teresa. Cảm ơn các Bác đã lắng nghe.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Nhóm Đánh Máy và Phiên Dịch Hội Từ Bi Phụng Sự thực hiện.